

Najdihojca iz Hajdine

JUNIJ 1991

ČLOVEK, VSTANI!

Petek. Zunaj je bilo grdo, deževno vreme. Ker nisem imela kaj početi, sem vzela v roke berilo za 8. razred in ga prelistala. Veliko zgodb in pesnic mi je bilo že poznanih. Ustavila sem se pri Kosovelovi pesni "Godba pomladi". Večkrat sem jo prebrala in pomislila, kaj je hotel pesnik v pesmi izraziti. Poglavitno sporočilo pesni je izrečeno v besedah: "Človek, vstani!"

Pesnik v pesmi izraža željo po boljšem, pravičnejšem svetu, ker s starim ni bil zadovoljen. Začela sem razmišljati o današnjem svetu, ki je poln grozot, nepravičnosti, laži, nasilja, lakote, vojn....

Letos obiskujem 8. razred in odločiti sem se morala, katero šolo bom obiskovala po končanem osmem razredu, da bom pridobila dovolj znanja za bodoči poklic. Za šolo sem se že odločila. Bojim pa se, da po končani šoli ne bom dobila zaposlitve. Zaradi prehoda na tržno gospodarstvo, je namreč vedno več delavcev brezposelnih. Tako je vsak dan več socialno ogroženih ljudi, ki nimajo denarja za vsakdanje potrebe, za kruh in mleko.

Tudi drugje po svetu se dogajajo ljudem huđe krivice. Ubogi kurdski otroci si ravno tako želijo toplo in udobno posteljo kot mi, a spijo pod termim nebon na golih tleh. Koliko trpljenja in lakote je v Afriki, medtem ko imajo nekateri hrane v izobilju. Na eni strani je velika revščina in beda, na drugi pa bogastvo. Potreben bi bil Človek, ki bi naredil svet lepši, pravičnejši, ki ne bi pustil, da nekateri stradajo, drugi pa se mastijo pri obilno obliženih mizah. Človek, ki bi iz hudobnih, hinavskih, nasilnih ljudi naredil prijazne in dobre.

Kosovel izraža željo, da bi v "novem" svetu prevladovalo prijateljstvo, dobrotu, mir, ljubezen, ki bi povezovala vse ljudi sveta. Prijateljsko bi si podali roke rdeči, črni, rumeni in ljudje z belo kožo. Topovi, polni bojnih krogel, bi se spremenili v topove z dišečimi cvetovi. Prišel bi Človek, ki bi pravično razdelil hrano in nihče bi ne bil več lačen.

Zato: "Človek, vstani!"

Evelin ZELENIK, 8.a

u 371
NAJ

6002159

M I R

Kaj je mir?

Morda je to prosti čas?

Morda je topel dan?

Morda je mir sreča?

Kaj je mir?

To ni prosti čas.

To ni topel dan.

To je sreča!

Kaj je sreča?

Sreča je beseda,

ki spominja na konec šole,

na naše srečno otroštvo.

Natalija TETIČKOVIČ, 4.b

VAROVATI OKOLJE, POMENI BOGATITI SAMEGA SEBE

Bred davnimi tisočletji je na Zemlji zaživel bitje, ki je s svojimi rokami preoblikovalo okolje in si ga podrejalo. To je bil človek. In mi smo njegovi potomci-ljudje. Iz dneva v dan se borimo za preživetje. Zmanjkuje nam časa, pozabljamo, da smo del narave in da le v sožitju z naravnim okoljem lahko preživimo.

Slovenija je lepa, zelena dežela, ji pravimo. Pa najbrž ni več čisto tako. Iz tovarniških dimnikov se valijo oblaki dima in strupenih plinov. Drevesa, ki so desetletja kljubovala viharjem, izgubljajo liste, umirajo. Mesta se dušijo v izpušnih plinih in hrupu. Reke se kalijo, ribji zarod umira. Še Soča, ki izvira med skalami pod sinjim nebom, ni več tako zelena in kristalno čista. O naši Dravi bolje da ne izgubljam besed. Vsa blatna, siva teče po Ptujskem polju.

Živimo na deželi, sredi polj. Tuje bi rekel, da živimo v zdravem okolju. Pa ni tako. Kmetje škropijo polja s pesticidi in gnojnicami, ki ob deževju pronica v notranjost in onesnažuje podtalnico. Že nekajkrat naša voda ni bila primerna za pitje. V Kidričevem je tovarna glinice in aluminija, ki močno onesnažuje naše okolje. Zdravje ljudi je močno ogroženo, še posebej otrok in starejših ljudi. Zadnji čas je, da začnemo za zdravo okolje skrbeti tudi sami. Vsak dan moramo misliti na to, da bomo naravo ohranili neokrnjeno in da bomo skrbeli za čistost zraka, vode. Ohranjati moramo zdrave gozdove, skrbeti za ravnotežje v živalskem in rastlinskem svetu. Divja smetišča, ki jih je vedno več, bi morali odpraviti. Vodilni ljudje v tovarnah bi morali poskrbeti za čistilne naprave. Tako bi preprečili onesnaževanje vode in ozračja.

Veliko pa lahko naredimo tudi mi otroci. Lahko pomagamo pri čiščenju okolja, sodelujemo pri zbiranju starega papirja, železa, predvsem pa opozarjamo drug drugega o pomenu čistega in zdravega okolja. Le tako bodo tudi naslednje generacije še vedele za zelene travnike, jasno sončno nebo in za bistro, kristalno čisto vodo, s katero se je sredi vročega poletnega dne tako prijetno odžejati.

Anja SIMONIČ, 6.a

RAZMIŠLJAM O USODI NAŠEGA PLANETA

Najprej moram povedati, da mi je naslov, določen za s pis, zelo všeč. Ima simbolično vrednost. Vendar moram žal priznati, da tudi, če bi vsa mesta v Jugoslaviji zasipali s takimi gesli, ne bi to nič pomagalo pri uresničevanju tistega, kar sporoča. Sicer pa tudi nismo edini, ki tako slabo skrbijo za okolje, saj v Jugoslavijo pritekajo nekatere že ob meji zelo onesnažene reke, npr. Mura.

Znanstvene raziskave kažejo, da bo, če bomo še naprej tako slabo skrbeli za okolje, nastopila ledena doba. Kar se ledene dobe tiče, me prav zanima, kako bi potem izgledal planet Zemlja. Morda bi šlo vse

skupaj celo tako daleč, da bi se začeli po planetu sprehajati dinozavri. Seveda bi zagledali ša mnoge druge ogromne plazilce. No ja, potem bi vsaj videla, če zmaji res bruhajo ogenj. Vendar bi nastop ledene dobe pomenil za vsaj polovicočloveštva smrt, umrle bi pa tudi vse tiste živali, ki se takim razmeram ne bi mogle prilagoditi. Zato pa se jaz raje kar odpovem ognju zmajev in dinozavrom in očistim svoje okolje. K temu pa lahko prav gotovo nekaj pripomore prav vsak človek.

Sicer pa od onesnaženega okolja lahko ljudje in živali tudi zbolijo. Onesnažena je pitna voda, v zraku je polno strupenih plinov in tako sploh ne bi bilo čudno, če bi življenje na Zemlji izumrlo.

Tudi požarov je veliko, najbolj usodno so gozdni in požari v tovarnah. Zakaj, kadar gozd zagori, izgubijo dom živali, veliko jih zgori in se zaдуši v dimu, ki škodi tudi rastlinam, iz tovarn pa se ob požaru svobodno vijejo strupeni hlapi. Vendar požari in onesnažena voda nista edini problem. Tukaj so tudi številne tovarne in elektrarne, predvsem jedrske. Niso še povsem pozabljeni sledovi eksplozije jedrske elektrarne v Černobilu. Ta elektrarna še zmeraj ni čisto varna, še zmeraj se najdejo razpoke v betonu, skozi katere znova prihaja na dan ta zgodba.

Tudi, ko teh razpok več ne bo, bodo še zmeraj ostali neozdravljivi bolniki, matere, ki so jim v hudih mukah umrli otroci, sledovi te katastrofe ne bodo tako hitro izbrisani. Zato se pridružujem tistim, ki mislijo, da je treba jedrsko elektrarno Krško zapreti, saj tudi, če je nekdo sveto prepričan, da se ne more nič zgoditi, je lahko tudi zelo majhna napaka usodna za vse nas.

Koristne bi bile boljše čistilne naprave, vendar teh ponekod sploh ni. Tudi v TGA Kidričevo bi morali imeti izpopolnjene čistilne naprave, saj ta tovarna zelo ogroža bližnje gozdove. Prav tako izpušni plini avtomobilov ogrožajo čisti zrak. Zato živimo v pravem smetnjaku in k temu pripomoremo tudi mi ljudje, saj vozimo smeti v divja odlagališča, ki so navadno na najbolj neprimernih krajih, v bližini rek. Vendar k onesnaževanju pripomoremo tudi na razne druge načine.

In tako se kopamo in dušimo v lastni nesnagi. Ljudje, katerim gre le za dobiček, tega ne vidijo. Pri tem ne mislijo ne na naš ne na njihov lastni jutri, ker bodo prihodnjim rodovom uničili življenski prostor.

Klavdija BEBER, 5.b

PROTESTIRAL SEM PROTI LIVARNI

Nekega dne smo šli na protestni zbor. Protestirali smo zaradi gradnje livarne, ki bi onesnaževala naše okolje.

Ko smo prišli do livarne v Slovenji vasi, so začeli policaji ustavljati promet. Prišli so vaščani s traktorji in jih postavljali na cesto. Ko je prišel delegat iz Ptuja, nas je hotel prepričati, da bi livarna delovala. Potem smo začeli kričati. Odrasli so začeli metati petarde in spuščati rakete. Delegat iz Ptuja je pradelagal, da bi podpisal pogodbo, da ne bodo odprli livarne. Vsi smo bili zadovoljni in vaščani so začeli odvažati traktorje.

Ob odhodu domov smo pri Čelanu videli nesrečo, ko se je avto zaletel v traktor. Traktor je prestavilo za dva metra. Avto je imel zadaj pripeto prikolico, napolnjeno z gnojem. Tisti gnoj je vrglo v avtomobilski prtljažnik in tudi avto je bil poln gnoja.

Upam, da bodo vaščani ob vsakem ogrožanju našega zdravega okolja tako vztrajno.

Gorazd ZUPANIČ, 3.b

ČE BI BILA MARTIN KRPAN

Sedim za pisalno mizo. S prstom drsim po globusu. Amerika, Afrika, Evropa, Sovjetska zveza, Avstrija, Jugoslavija. Podzavestno se mi ustavi pogled na naši državi. Prešinejo me temne misli, strah, tesnoba, obup. Spomin se mi vrača v leta nazaj, leta otroštva mojih staršev, starih staršev.

Veliko lepega se je takrat dogajalo pri nas, v Jugoslaviji. Živelimo se med seboj kot bratje. Bratstvo in enotnost, solidarnost, prijateljstvo. Med seboj smo se imeli radi, pomagali smo si, se obiskovali. Med nami nismo poznali

Kaj pa danes? Iz dneva v dan je med nami več sovraštva, egoizma. Narodi se med seboj streljajo, uničujejo si ceste, hiše in šole. Med nami nastajajo pregrade, zidovi, meje.

Preteklost je danes za nas le pravljica, pripovedka. Zato odpravimo pregrade, zidove, meje. Ostanimo prijatelji. Saj ni potrebno, da živimo in živimo kot v pravljici, pripovedki. Pomagajmo si in združimo moči. Če bi imela moč Martina Krpana, bi odpravila pregrade med narodi. Sejanost in prihodnost bi bili lepši, svetlejši in prijaznejši. A to je težko, ker usoda naše in moje domovine ni odvisna samo od moje moči. Zato je Krpanova želja, da ostanemo jugoslovanski narodi raje prijatelji z mejami, kot pa sovražniki brez meja.

Nina KOKOL, 6.b

100 LET FUREKOVE MAME

Dne 2. maja 1991 je slavila 100 letnico rojstva moja soseda Marija Furek iz Zg. Hajdine 89.

Na svečanosti, ki je bila organizirana na domačem dvorišču, je Furekova mati, še živahna kot mlado dekle, poslušala svoje sovaščane, prijatelje vabljenje goste, kako so ji zaželeli še vrsto let med nami.

Rojena je bila še v prejšnjem stoletju v Trnovcu, kjer je preživela mlada leta ob delu na kmetiji, ki je krepilo njeno telo in duha.

Pozneje se je prisožila v Zg. Hajdini. Vzela je vdovca s štirimi hčerami, ki jim ni bila mačeha ampak prava mati, ker je znala vsak trenutek vsakemu izmed otrok vcepiti na lep način njihove dolžnosti.

Zaradi pravičnosti in dobrosrčnosti jo imajo njene pastorkice izredno radi in ni je stvari, ki je ne bi storile za svojo mater. V zakonu se ji je rodil sin Ivan, ki pa se je ob opravljanju svojih delovnih dolžnosti tragično ponesrečil. Pred tem je izgubila tudi moža.

Niti takšne tragedije Furekove matere niso zlomile. Snaha Ivanka, pri kateri Furekova mati živi še danes, ji je s svojo dobroto in skrbjo pomagala prebroditi vse težave in tegobe, ki jih je prinašalo vsakdanje življenje. Njeno vsakdanjost pa danes razveseljujeta vnuk Branko z ženo Ireno in vnučinja Darinka z možem Damjanom ter pravnučinja Tea, Anja in Tamara.

Kljub temu, da Furekova mati danes ni več tako aktivna (lansko leto je še delala na polju in dvorišču), je še vedno nagajivo iskriva. Z veliko mero humorja jemlje življenje takšno kot je. Le vojne se boji, saj je na lastni koži občutila, koliko slabega vse to prinese s sabo.

Enako kot pred leti, jo danes skrbi, kaj bo z vsemi nami, kaj bo z njenimi najdražjimi. Vedno poudarja, da je najlepše, če so si ljudje med seboj prijatelji, ker le to lahko prinaša srečo in blaginjo.

Na praznovanju njenega 100. rojstnega dne se je zbrala velika množica ljudi, ki niso prišli na svečanost samo zaradi tega, ker je bil na njeni domačiji cerkveni obred, ki sta ga opravila domača župnika Pavel Pucko in Roman Maier ter katehet Marjan, ampak zaradi tega, da bi na lastne oči videli in tudi slišali še telesno in duhovno močno slavljenko.

Na svečanosti je Furekova mati sprejela mnogo daril od povabljenih gostov, vrhunec le teh pa je bila torta s premerom 1 meter. Vaščani Zg. Hajdine so ji podarili umetniško sliko hajdinske cerkve in 100 rdečih nageljnov, člani društva upokojencev pa zraven praktičnih daril še lep gugalni stol. Še in še bi lahko naštevali darila, vendar to ni pomembno, pomembno je to, da se je Furekova mati odlično počutila ter s hvalečnostjo zrla na vse, ki so bili navzoči.

Pri kulturnem programu smo sodelovali tudi učenci in učenke OŠ Hajdina in se tako s svojim prispevkom pridružili počastitvi visokega jubileja Furekove mame.

Furekova mati je tudi iz Vatikana od papeža sprejela ob svojem jubileju posebno poslanico.

Kljub temu, da je nekoliko mrzel veterta dan skazil vso to svečanost, pa vabljenim gostom in ostalim vaščanom, ki so se svečanosti pridružili, ni bilo mar, ampak so se veselili na dvorišču domačije intudi na cestišču še dolgo v noč.

Vsi skupaj pa so si obljubili, da bodo radi zahajali pod lipo, ki je bila posajena v čast praznovanja 100. rojstnega dne Furekove matere ter se v senci njenih vej poveselili in ohladili.

Anita PAVLINEK, 6.a

ALKOHOLIZEM - ZLO SODOBNEGA ČASA

Ko sem šla nekega dopoldneva v trgovino, sam srečala Rokija. Roki je pijanček. Ko pa ne pije, kar je redkokdaj, je zelo prijazen. Že ob 10. uri se mu je videlo, da je pijan. Majal se je in si momljajal nerazumljive besede. Pozdravila sem ga. Tudi on me je končno spoznal in me pozdravil.

Ko sem odhajala iz trgovine, sem začela premišljovati o ljudeh, ki iz dneva v dan pijejo preveč alkohola. Nekoč delavni, prijazni, zdravi ljudje postanejo človeške razvaline. Brez sramu posedajo po gostilnah, kdaj pa kdaj obležijo v jarku. Niso več sposobni skrbeti zase in za svojo družino. Samo predstavljam si lahko, kako trpijo otroci v družini, kjer je eden ali pasta celo oba starša alkoholika. Le kolikokrat so ti otroci tepeni, kolikokrat lačni, kolikokrat morajo prespati pri sosedu ali kje v hlevu.

Po taki budni noči pa morajo v šolo kot vsi drugi otroci. Nič ne povedo o svoji nesreči, le bolj tihi so, njihova srca pa jokajo in si želijo, da bi se ta nesreča čimprej končala.

Kdo pa je sploh alkoholik? V knjigah piše, da je to tisti človek, ki je zasvojen z alkoholom telesno in duševno. Ko zjutraj vstane, ves omotičen od prepitega prejšnjega dne, mora najprej popiti novo šilce žganja, da lahko odide na delo in si potem z mirno roko nalije vsak naslednji kozarec. Alkohol okvari celo telo, najbolj pa jetra in živčevje. Alkoholiki se slej ko prej znajdejo v bolnišnici. Njihovo zdravljenje plačajo vsi delovni ljudje.

Naši kraji, predvsem Haloze, so vinorodna področja. Pridelamo dosti vina. Dedek pravi, da je bila letos dobra letina. Včeraj je bilo Martinovo, praznik, ko se mošt spremeni v vino. Ravno primeren trenutek, da razmislino o kulturi pitja. Vino je tudi živilo. Če ga pijemo zmerno, ob primernih obrokih hrane, nam ne škoduje, ampak celo koristi.

Če pa se že kdaj zgodi, da človek pogleda pregloboko v kozarec, recimo ob praznovanju rojstnega dne, še ne pomeni, da je alkoholik. Če pa bo takih trenutkov vedno več, se mu lahko zgodi, da tudi on postane alkoholik.

Anja SIMONIČ, 6.a

JEZDEC MIHAHA

Konjiček ihaha
veselo rezgeta,
pogumni Miha pa
konjička osedla

In ko na njem sedi,
konjiček ihaha
po travniku zdrvi
in vrže ga na tla!

Zdaj Miha se jezi,
konjiček pa smeji:
namesto ihaha
rezgeče Mihaha.

Boštjan SAGADIN, 4.b

MOJ KRAJ NEKOČ IN DANES

Stanujem 50 m od prvega mitreja, ki je bil postavljen okrog leta 150 na obrobju rimskega mesta Petovia. V tistem obdobju še vas Hajdina s tem imenom ni obstajala. V kasnejšem obdobju so se na desnem bregu Drave začela razvijati posamezna naselja. Struga Drave se je, kot nam je znano, trikrat premikala. Zato je področje Hajdine na teh bivših strugah Drave. Na Hajdini je cerkev sv. Martina, ki je imela takrat naziv sv. Martin pod brodom. To pomeni, da je bil pod cerkvijo brod preko Drave. V Hajdini se je ohranil potok Studenčnica. V obdobju do leta 1918 je naselje Hajdina nosilo nemške nazive. Zg. Hajdina se je oblikovala okrog farne cerkve sv. Martina, Sp. Hajdina pa okrog sv. Roka. V zgodovini je naselje Hajdina doživelo več katastrof. Hiše so bile lesene in krite s slamo. Opustošilo jo je veliko požarov in kuga. V spomin kasnejšim rodovom stoji še danes v Sp. Hajdini kužno znamenje. V času prve in druge svetovne vojne je Hajdina imela posebej težke ure in dala tudi žrtve. To lahko vidimo na spominski plošči, ki je na šoli. Za Hajdini je značilno bogato kulturno življenje, ki se je prenašalo iz roda v rod. Zgodovinsko znano je tudi gasilsko društvo. Sodelovalo je v raznih akcijah izgradnje in modernizacije vasi. Znana je cerkev, ki je lani proslavljala 600-letnico in šola, ki bo vsak čas stara 100 let. Da ne pozabim omeniti športnega društva, ki je staro 45 let.

Danes je Hajdina zelo lepa vas, kar je lahko v ponos nam vsem. Veliko je na novo zgrajenih hiš, ki jih krasijo cvetje in zelenice. Ceste skozi vas so asfaltirane in urejena je rzsvetljava. Gasilsko in šport-

o društvo sta zelo aktivni. Zgrajeni so lepi športni objekti in trgovine.

Vesel sem, da živim v tako lepi vasi.

Marcel KRAJNC, 5.a

Človek si ves čas prizadeval za boljše življenjske pogoje. Električna je bila za kraj velika pridobitev, gradile so se ceste, vodovod in v današnjem času tudi telefon. To je spremenilo podobo tudi našemu kraju.

Kdaj, ko je otroška leta preživel moj dedek, pozneje še oče, je bil ta kraj čisto drugačen kot danes. Hiše so bile večji del lesene in pokrite s slamo, le redke so bile zidane. V vasi je bila gostilna, ki stoji še danes. Na vasi ob potoku je stal mlin, ki ga že zdavnaj ni več. Od njega so ostale le ruševine, ki so žive priče preteklih dni. V vasi je bilo nekaj obrtnikov. Ljudje so se preživljali od kmetijstva, tako so živeli preprosto in mirno kmečko življenje. Otroci so se večji del preganjali ob vaškem mlinu in potočku, ki se je imenoval Studenčnica. Kdaj je struga porasla že z grmovjem. Vaški potoček je nekdanj bil okras vasi, žene so v njem prale perilo, otroci so se v poletnih dneh kopali in lovili ribe. Kmetje so v njem napajali živino in mlinar ga je uporabljal za mletje moke. Danes je žal vse drugače. Studenčnice ni več.

Magistralna cesta, ki pelje skozi naš kraj, je velik onesnaževalec okolja. Konjsko vprego na polju so zamenjali traktorji, roke kmečkih delavcev pa stroji in škropiva. Električne in telefonske žice so pa kraj prepredle kot pajek s svojimi mrežami. Studence so zamenjale vodovodne pipe, parice pa pralni stroji. Stare hiše so podrli, zgradili so nove in večje, ki nimajo slamnatih streh. Moj dedek pravi, da jih je trikrat več, kot jih je bilo prej. Tako, da je kraj eno samo gosto naselje.

Taz že od rojstva živim v tem kraju in zdi se mi zelo lep. Prirasel mi je k srcu, tu sem naredila prve korake, to je moj rojstni kraj, čeprav moderen. Le moj dedek z žalostjo v očeh zre v preteklost in pbuja spomine na stare lepe dni, ko je bil naš kraj drugačen.

Patricija ŠLAMBERGER, 5.b

Živim v Gerečji vasi. To je vas, ki leži v okolici Ptuja. Nekoč v vasi ni bilo elektrike. Ljudje so si svetili s petrolejkami. Vodo so dobili iz vodnjakov, kajti vodovoda ni bilo. Hiše so bile najhnej s slamo krite, cimprane (iz lesa) ter Butane (iz blata in slame). Ljudje so vse delali ročno, polja so orali s kravami, konji ali voli ter okopavali z motikami. Travo so kosili s kosami, razna žita pa s srpi.

Toda tudi naša vas se je razvijala in modernizirala kot ostala naselja. Nekoč majhna vas je postajala vse večja in je dobivala novo podobo. Vas je dobila elektriko in vodovod. Konje, vole in krave je zamenjal

traktor. Ročno delo je zamenjalo strojno. Naša vas je tudi spreminjala ime. V časih pod Avstrijo in Nemčijo se je imenovala Gersdorf. Počasi je dobivala slovensko ime Goreča vas, saj je skoraj vsak teden gorelo. Pozneje je dobila ime Gerečja vas. In tako je tudi ostalo.

Sašo PUNGRAČIČ, 5.b

Živim v vasi Skorba, ki leži ob cesti Maribor - Zagreb, eni najbolj prometnih poti v Sloveniji in so jo med okupacijo zgradili Nemci, vendar le do Ptuja. Pred dvema desetletjema pa so dokončali prvi del avto ceste do Zagreba, ki se začneja v Hajdini. Nekoč so po njej drdrali vozovi z živinsko vprego, danes pa drviyo brezštevilni avtomobili, ki puščajo za seboj smrtne žrtve in s svojimi izpušnimi plini onesnažujejo okolje.

Od leta 1950 se je moja rojstna vas razširila in spremenila. Zrasle so mnoge nove hiše, obnovili pa so tudi večino starih stanovanjskih hiš in gospodarskih poslopij. Prvič je pritekla voda iz javnega vodovoda leta 1969, saj so zaradi HE Zlatoličje usahnili vaški studenci.

Na meji med Skorbo in Hajdino so ob koncu prejšnjega stoletja zgradili šolo, ki so jo doslej nekajkrat obnovili, vsi, predvsem pa mi, učenci in naši učitelji, pa si zelo želimo dodatne učilnice, kabinete in seveda telovadnico. Danes moramo, tako kot pred več desetletji, še vedno telovaditi v razredu, ko nam ponagaja vreme in ne moremo biti zunaj na šolskem igrišču.

Naša vas ima marsikaj, nima pa svojega gasilskega društva. Namesto gasilskega doma imamo lep dom krajanov, ki so mu pred kratkim prizidali sodobne slačilnice za naše športno društvo, ki ima dolgoletno tradicijo.

Kar je bila še pred nekaj več kot desetimi leti velika želja vaščanov Skorbe, je danes že skoraj nadloga - za nas mlade potepuhe. Manice nas namreč kar po žici pokličejo domov, najraje takrat, ko se imamo najlepše. Ena zadnjih vaških pridobitev je cestna razsvetljava, veseli pa smo tudi pločnikov, za katere smo morali "iti celo na cesto". Odločili smo se za stavko, ki je prinesla za nas, pešce in kolesarje, veliko prednost, šoferjem pa nekaj dodatnih nevšečnosti.

Marsikje sem že bil in precej krajev sem videl, a zame je še vedno najlepša moja domača vas, kjer sem se rodil, kjer imam prijatelje in od koder nimam daleč ne v Ptuj - pa tudi kam drugam ne.

Matija BRODNJAK, 5.a

laš - moj - kraj nekoč in danes. O tem, kaj je bilo nekoč, na bi vedela kaj dosti napisati. Kmetje so pridelovali na plju zase in zato, da so prodajali v mesto. Iz dokumentov na podstrešju hiše moje babice vem, da je bilo v Slovenji vasi veliko posestnikov. Nekateri od teh dokumentov so že zelo stari. Najstarejši je krstni list Janeza Sagadina iz leta 1881. To je bil moj pradedek. Njegov oče Jurij je dal zgraditi kavelo v Slovenji vasi. To si je lahko privoščil, saj so bili včasih Sagadini najprenožnejši v vasi. Nekoč se je ta vas imenovala Slovenja vas (to ni po domače povedano, tako piše v dokumentih) in ne Slovenja vas, kot se imenuje še danes. In kaj vse je danes drugače razen tega, da je kavelo spremenjeno ime?

Imamo zadrugo, trgovino in gostilno "Pri Sabini". Stari lastnik gostilne je bil Žerak, zato jo še danes tako imenujemo. Vendar za vse to in za eno avtobusno postajo ne vem, če spada v Hajdošeali v Slovenjo vas. Poleg tega imamo na drugem koncu vasi še eno postajo in gostilno "Čelan". Poleg gostilne "Čelan" je bil včasih disko. Bolj v vasi je še ena nova trgovina, ki ima tudi bife. Blizu glavne ceste je vodni stolp z reklamnim napisom PP. Imamo še dve igrišču za roket in nogomet ter gasilski dom. Imamo pa tudi onesnaževalca okolja Snežič Rada, ki ima lično arno v bivših Mercatorjevih skladiščih (v smeri proti Zlatoličju). V naši vasi je tudi veliko obrtnikov: frizerka, dva moja soseda sta eden avtoklepar, drugi mehanik, imamo pa tudi vodovodarja in druge. Treba je priznati, da je Slovenja vas kar velika: od ceste (prek ceste o gercčanske njive, vendar so lastniki v večini Slovenjevaščani) do Drave, od Hajdoš do kanala pri Zlatoličju, od kanala do Drave so polja. Sedaj je nogometno igrišče na tej strani kanala pri gasilskem domu (gasilski dom so zgradili leta 1974, začeli leta 1971), ko paše niso začeli z nasipa odvažati uporabnega gradbenega materiala, je bilo na drugi. Ker pa toliko omenjam kanal, naj povem, kar vem tudi o njem. Zgradili so ga za HE Zlatoličje. V Dogošah pri Mariboru se začne kot iztočni kanal. Most na kanalu v Slovenji vasi je bil zgrajen leta 1966, kanal sam pa nekje leta 1964.

to je torej vse, kar lahko napišem o svojem kraju, priznati pa moram, da bi težko živela kje drugje.

Klavdija BEBER, 5.b

KAKO VARNE SO NAŠE POTI

V našem kraju je veliko prometnih površin. Tudi jaz se vsak dan vozim v šolo z avtobusom. Cesta, ki vodi skozi naš kraj, je zelo nevarna in nezavarovana.

Vsak dan se na vseh cestah v Sloveniji zgodi veliko prometnih nesreč, v katerih veliko udeležencev v prometu izgubi življenje. Tudi v našem kraju se letno pripeti veliko prometnih nesreč in v večini od teh vsaj eden udeleženec izgubi življenje. V poletnih mesecih je na naši cesti velik promet. Po njej se vijejo kolone turistov, ki se peljejo proti morju. V tem letnem času ni varno biti na cesti. Veliko turistov nenehno prehiteva in ne upošteva prometnih predpisov. Naša glavna cesta je na nekaterih predelih zelo uničena, veliko je lukenj in drugih poškodb, za katere cestno podjetje ne poskrbi. V lanskem letu so cesto sicer res popravili, vendar je sedaj že spet vse v slabem stanju. Veliko je bilo govora o graditvi nove avto ceste, pri gradnji bi sodelovale tudi druge države. Vendar se tukajšnji ljudje niso strinjali s tem, kje bi cesta potekala, in sedaj je spet vse tiho.

V našem okolju je veliko cest in večina od teh je nezavarovanih, zato si mi mlajši želimo, da bi se to stanje izboljšalo.

Alenka PESEK, 8.a

MOJA POT V ŠOLO

Vsak dan hodim v šolo. Pot v šolo je dolga. Med potjo srečam tudi prijatelje. S prijatelji se pogovarjamo in pohitimo v šolo. Pred poukom grem na kosilo. Potem se odpravim k pouku. Pri pouku se učim. Po pouku odhitim domov. Vračam se po isti poti, po kateri sem šel v šolo. KO pridem domov, napišem nalogo in se navečerjan, unijen in grem spat.

Gregor HAJŠEK, 1.b

POT IZ ŠOLE

Vsak dan pešačim iz šole. Z nenoj hodijo tudi moji prijatelji in sošolci. Ko pridemo do prehoda za pešce, počakamo na vozila, ki prihajajo z desne in leve. Ko je cesta prosta, jo hitro prečkamo. V križišču se naše poti ločijo. V bližini glavne ceste stanuje moja teta. Pri njej se rad ustavin in počakam na mamico.

Nekega jutra sva z bratom Gregorjem odšla na avtobusno postajo. Gregor je imel karto, jaz sem jo pa pozabil doma. Na avtobusni postaji smo se postavili v vrsto. Čez nekaj časa je pripeljal avtobus. Začeli smo vstopati. Ko sem prišel jaz na vrsto, me je šofer vprašal za vozovnico, jaz pa sem kar onemel. Opozoril me je, da se to več ne sme zgoditi.

Tom HAJŠEK, 3.b

JESEN, BOGATA ŽENA, NAS JE OBISKALA

es je, bogata žena nas je obiskala. Jesen je tista bogata žena, ki nas vsako leto po delovnem poletju skrivaj obišče, nam nasuje svojih darov in se nato unakne zini. Jesen je začetek počitka vsemu živemu na tem planetu: ptice prenehajo žvrgoleti, ljudje se unaknejo v hiše, živali v brloge in druga bivališča, celo stara mati zenlja se uniri, ko jo porije pisana listnata odeja in nato to stori še sneg. A preden se vse to zgodi, je na vrsti pobiranje jesenskih darov, ki smo jih skozi leto lužili in jih zdaj tudi zaslužili.

sadovnjaku pobiramo sadje, iz katerega bomo naredili marmelado, sokove, pijače ali pa ga shranili v klet, da nas bo v dolgi zimi sponinjalo in tople dni.

vinogradu bomo nabrali grozdje in iz njega bo priteknel mošt, z njega nastalo vino, dobra kapljica, ki jo naš narod že od nekdaj zelo ceni.

dnevih, ko pa ne bo dela na polju, bomo hodili v gozd po kostanje, ki jih bomo pekli pozno v noč, po gobe, ki jih bomo sušili na podstrešju. Abirali bomo maline, robide, jagode, ki jih zobamo v pisani, mehko postelji, ki nam šuni pod nogami, v senci dreves, ki so še obdržala svoje košato bogastvo.

se to je botra Jesen, ki nas vsako leto obišče, s svojimi radodarnimi darovniki nam nasuje darov in potem se unakne zini.

o je mnenje o jeseni je še kar lepo, vendar imam raje poletje. Res je, da se mi ne ljubi okopavati njive, ampak poletje imam kljub temu rada. Šeč mi je čutiti, kako mi sonce boža kožo in neki čaroben občutek doin, ko malce zadrenljen, nato pa se zbudim na plaži in slišim zvok, nek poseben zvok, takšnega, kakršnega ima samo plža; pogovarjanje, otroški kliki, smeh, čofotanje po vodi, to je nekaj čisto posebnega. Ko pa sonce najbolj pripeka, gledam druge, ko se "pražijo", jaz pa sedim v senci. Vendar imam rada jesen. Tudi zina je lepa. A ne tako zelo. Raje imam pomlad, poletje, jesen. Rada imam naravo, vendar ne zmeraj. Sončni pohod imam pa zmeraj rada, zato imam najraje tiste letne čase, v katerih ga najbolj vidimo.

Klavdija BEBER, 5.b

NAŠA TOVARIŠICA

naši tovarišici je ime Anica Vidovič. Vsak dan nas nekaj nauči. Na roki ima uro, na prstih pa prstana. Okoli vrata ima verižico. V šoli ima plečeno delovno haljo. Zelo je prijazna. Kadar dobimo domačo nalogo, nam razloži, kako jo je treba reševati. Najraje je, če v eni šolski uri opravimo pet ali šest nalog. Želim si, da bi imeli v vsakem razredu takšno tovarišico.

Petra STOPINŠEK, 4.b

RADA BEREM

Rada berem knjige. V knjigah so lepe zgodbe. Manica mi zvečer prebere zgodbo. V šoli sem se naučila brati. Tudi sošolci radi berejo zanimive zgodbe.

Sanja MURŠEC, 1.b

MOJA SOŠOLKA

Ine ji je Mateja. V šoli sediva v isti klopi.

Je prijazna in radodarna. Uči se kar dobro. Riše lepe risbe. Ima najhujšega psa, ki kar naprej nagaja. Skupaj sva se igrali na snegu. Med odmorom ve pogovarjava o tem in o onem. Spoznali sva se v mali šoli. Bilo sen na njenem desetem rojstnem dnevu. Prijetno smo se zabavali. Večkrat me obiše. Kdaj pa kdaj kaj narediva skupaj. Včasih skupaj riševa, se igrava, pojeva, pleševa, skratka vse, kar lahko v odmoru ali pri kakšni dejavnosti narediva. Ne govori preveč, je pa iskrena in ne laže. Med poukom ne klepetava. Včasih se po šoli skupaj peljeva v trgovino.

Franja VOGRINEC, 4.a

NESREČA

Bil je petek. Zadnji dan pouka v tednu. Izstopila sem iz avtobusa. Spodrsnilo mi je in noga mi je zdrsnila s pločnika. Tako mi je avtobus stisnil nogo.

Ko je odpeljal, sem vstala in mislila iti domov, vendar sem v nogi začutila hude bolečine. Prijateljice so hotele domov po očeta, vendar sem jim preprečila. Tako me je slišal neki gospod, ne dal na kolo in me odpeljal domov. Ko sem prišla domov, sta me ati in manica začudeno gledala. Potem sta me odpeljala k zdravniku. Tam so mi slikali nogo in povedali, da imam zvit gleženj. Morala sem po mavec. Zdravnik je povedal, da en teden ne smem v šolo. Doma sem bila in se grozno dolgočasila. Po enem tednu so mi odstranili mavec. Spet sem šla v šolo in bilo je spet vse po starem.

Mojca ZUPANIČ, 6.b

SOBA

o se zbudim, si pospravim sobo. V svoji sobi se igran in ućin. Jaz si
ama ćistin sobo. Moja muca rada pride v mojo sobo.

Mojca VOGRINEC, 1.a

IZLET NA RAVNE

sredo zjutraj smo se peljali proti Ravnam. Vožnja se ni je zdela dol-
a. Med potjo sem videla mnogo mlajev. Ko smo prišli tja, so sorodniki
e bili na balkonu in se pogovarjali s sosedo. Ćez nekaj ćasa smo otro-
i vzeli košarkaško žogo in odšli na igrišće, ki pa je bilo zasedeno.
ekaj ćasa smo metali žogo na kos, ko pa smo se naveličali, smo odšli
onov. Žoga nam je skoraj padla v potoćek. Potem smo jedli kremenne rezi-
e in zraven pili sok. Starši so imeli popoldansko malico.

tra je bila tri. Oćka je rekel, da se bomo kmalu odpeljali proti domu.
o smo sedli v avto, smo mahali v pozdrav. Vožnja nazaj se ni je zdela
rajša kot prej. Domov smo prišli precej utrujeni. Imela sem se zelo do-
ro in bila sem vesela.

Nina GEREĆNIK, 3.b

BIL SEM PRI ZDRAVNIKU

o sem bil bolan, me je mamica peljala v bolnišnico. Bilo mi je hudo,
er ne je bolela glava. Zdravnik ne je potipal. Moral sem jemati zdra-
ila. To je bilo hudo. Bil sem tudi dvakrat operiran. Ker sem popil
ok, nisem smel biti tisti dan operiran. Teden dni sem ostal v bolniš-
ici. Ko sem prišel domov, sem šel obiskat mamo.

Matej SERDINŠEK, 1.a

NA POTEPU

ed prazniki so prišle k sosedovim punćke obiskat babico. Ker je bilo
epo vreme, so tudi nas tri povabile k sebi. Mama nas je pustila.
eliko igric smo se igrale, pa tudi gunitvist ni izostal. Sosedova teta
m je prinesla malico. Ko smo pojedle, smo se lepo zahvalile in nada-
vale s igricami. Ćas je hitro minil in že nas je mama poklicala h
salu. Zmamilo me se, da se popoldan spet dobimo.

ilo je lepo, da že dolgo ne tako. K sosedovim je prišlo še veliko dru-
ih otrok. Ta dan mi je prijetno minil.

Stanka GALUN, 3.b

NAŠA HIŠA

Naša hiša stoji v Hajdošah. Hiša ima jedilnico, shrambo, kuhinjo, stranišče, kopalnico, otroško sobo, spalnico, dnevno sobo in vhod. Na oknih cvetijo rože. Pred hišo je zelenjavni vrt, cvetlični vrt in sadni vrt.

Dušanka BRODNJAK, 2.b

BILA SEM OSAMLJENA

Neko jutro sem se zbudila in pogledala skozi okno. Zunaj je snežilo, zato sem bila zelo vesela. Ko sem prišla v kuhinjo, sem videla, da je mama slabe volje. Vprašala sem jo, kaj je narobe. Povedala mi je, da se je nekaj zgodilo. Ni mi upala povedati resnice, ker bi bila preveč prizadeta. Konej sem jo prepričala, da mi naj pove. Rekla je, da je umrla babica.

V tem trenutku sem utihnila in nisem mogla verjeti, da je to res, saj smo jo imeli vsi radi. Vsak dan sem jo zelo pogrešala. Nihče je ni mogel nadomestiti, saj ni je bila več kot le babica. Od takrat se počutim tako osamljeno, saj me je le ona znala potolažiti v stiski. Zelo jo pogrešam in si želim, da bi bila tudi jaz kdaj tako srečna babica.

Darja ANGEL, 5.a

MOJ BODOČI POKLIC

Raznišljal sem o poklicu, ki bi me najbolj veselil. Veliko jih je, ampak človek opravlja samo enega. Meni je vse č unetnostna zgodovina in zgodovina sploh. Zanima me tudi geografija. To je družboslovje.

Za dosego tega cilja se bo potrebno veliko učiti. Vredno se je potruditi v osnovni šoli, da se lahko vpišeš v družboslovno usmeritev.

Kadarkoli z nanico, atijem, bratom kam potujemo, se pogovarjamo o krajih, skozi katere nas vodi pot. Običajno se tudi ustavimo in si ogledamo znamenitosti. Rad bi si ogledal čim več mest, to bi mi študij zgodovine in geografije omogočil.

Zanimajo me tudi dogajanja iz naše zgodovine. Želel bi izvedeti, kako so naši predniki ustvarili tako bogato kulturno dediščino, ki je narsikdo sploh ne zna spoštovati.

Mogoče pa si bom izbral poklic, ki bo zelo daleč od mojih sedanjih raznišljanj. Do osmega razreda, ko se bo potrebno odločiti za poklic in študij na srednji šoli, je še daleč in do takrat bom spoznal še veliko ljudi in njihovih poklicev. Upan pa, da si ne bom premislil.

Matija BRODNJAK, 5.a

JESENSKI SPREHOD V GOZD

Hladni vetrovi so začeli odnašati porumenelo listje z dreves. Kmetje in sadjarji so pospravljali zadnje pridelke.

Zbudim se v lepen sončen jutru. Pogledam skozi okno. Sonce me vabi v gozd. Oblečen se in se odpravim v gozd. Med potjo srečam živali, ki se pripravljajo na zimo. Uživan ob petju ptic, ki se bodo kmalu selile na jug. Drevesa pa bodo kmalu gola. Pod drevesom zagledam jurčke. Utrgam jih in jih pospravim v nahrbtnik. Počasi se odpravim proti domu. Med potjo se obrnem nazaj ter srečam lovca. Pozdravim ga in ga vprašam, zakaj je lovec. Pripoveduje mi zgodbo, kako je postal lovec.

Nekega večera, ko je še bil zelo mlad, je v postelji premišljeval, kako je danes pomagal zajčku. Sprehajal se je po travniku, kjer je ležal črni zajček. Od strahu ni mogel pobegniti, ker je imel obe nogi ranjeni. Prišel mu je bliže in ga odnesel domov. Doma mu je ozdravil nogi. Zajček je odskakljal nazaj v svobodo.

"Zanimiva zgodba!" sen mu dejala. Lovec ni je povedal, da bodo pod drevesom, ki je bilo na koncu poti, kostanji. Pobrala sen kostanje in se odpravila domov.

"Danes sen preživela čudovit dan", sen si rekla in zaspala.

Jasmina STARČEVIĆ, 6.b

NABIRALA SEM KOSTANJE

Po nedeljsken kosilu sem si zaželela, da bi šla v gozd po kostanje. Vsi so se strinjali. Torej smo odšli.

Pripeljali smo se v gozd in nekaj časa hodili po stezici, nato pa smo zagledali polno ježic. Odhiteli smo k njim. Bile so prazne. Le tu in tam je ležal kakšen kostanj. Odšli smo po gozdu naprej. Naenkrat pa sriteče izza grma zajec. Vsi smo se ga ustrašili. S sestro sva stekli za njim. Bili sva mu že za petami, ko se je za zajcem zagnala lisica. Tekli sva za njima. Naenkrat sen pogrešila mamo in očka. Jasna še ni gotovila, da sem se ustavila. Tekla je naprej. Začela se je pogovarjati z menoj. Obrnila se je in videla, da me ni. Klicala me je. Nisen je slišala, zato ji tudi odgovorila nisen. Starša sta ostala na mostu kot pribita. Blodila sem po gozdu in prišla na jaso, polno malin. Ker sem bila že pošteno lačna, sem jih pojedla. Kar naenkrat v grmovju nekaj zašumi in iz grma se prikaže Jasna. Bila je srečna, ker ne je zagledala. Šli sva iskat starša. Klicali sva ju, a odgovora ni bilo. Prišli sva do avta, v katerem sta sedela objokana nanica in žalosten očka. Tudi nana je bilo hudo, da sva ju pustili sama. Zagledala sta naju in pridrvela iz avta. Objela sta naju in solze so nan drsele po licu. Odpeljali smo se domov. Ta dan nismo nabrali nič kostanjev. Nanice in očka ne bom v gozdu več nikoli zapustila. Pustila bom pri miru vse zajce in vse lisice, ker se ne bi rada še onkrat izgubila v tako velikem in temnem gozdu.

Barbara ŽAGAR, 6.b

KO ČAS DRVI

Obiskujem osni razred osnovne šole. Mislim, da bi ne starši lahko kam pustili. Tako so me po dolgem prepričevanju la pustili, da grem na šolski ples. Čeprav je minila dolga ura, preden sem jih prepričala, je nastal drugi problem. Nisem imela kaj obleči, pa tudi pričeske nisem imela urejene. Po dolgem iskanju po omari sem končno poiskala "cunje", ki so mi bile najbolj všeč. Nato sem šla v kopalnico.

Začela sem si urejati pričesko in ko je bila pričeska končana, je bila ura že toliko, da je bil čas za odhod. Ko sem se oblekla, je končno pri vratih zazvonilo in pred vrati je stala Maja. Preden sem odšla, sem morala prositi še za denar. Najprej sem razmislila, kdo je bolj skopuški oče ali mati. Mati je bolj skopuška, zato sem odšla k očetu. Vprašala sem ga, če mi da denar za ples. Oddahnila sem si, ko je privlekel denarnico iz žepa in mi stisnil stotaka. Pri tem se mi je nasmehnil. Zahvalila sem se mu z upanjem, da me ne bo ustavil in me vprašal, kdaj pridem domov. Temu je vedno sledilo prerekanje, ob kateri uri naj se vrnem. Naenkrat je oče vzkliknil: "Karmen, kdaj prideš!?" Odgovorila sem: "Ob enajstih". Oče me je jezno pogledal in rekel: "Ob pol enajstih da si ni doma!" Starši so vedno enaki, spremenijo uro, četudi samo za pet minut, samo da ni po tvojem. Končno sva z Majo odšli. Ko sva prišli na ples, je bila dvorana nabito polna. Končno sva zagledali svojo družbo in odšli k njej. Tisti večer je bilo na plesu zelo veselo; plesali smo, se zabavali, uživali smo. Naenkrat je bila ura enajst in začela sem razmišljati, kako naj se doma opravičin. Prijatelji so me nagovarjali, kaj naj rečem, vendar sem sklenila, da povem po resnici. Ko sem prišla domov, je bilo vse temno. Šla sem v svojo sobo in prižgala luč. V moji postelji je spal oče, na mizi pa je bil listek in na njen je pisalo: "Pojdi spat k matici". S težavo sem šla v spalnico. Ko sem vstopila, je bila mati budna. Vprašala me je, kje sem hodila tako dolgo. Odgovorila sem: "Na plesu, kje pa drugje". Mati me je vprašala, zakaj sem prišla tako pozno. Jaz sem ji rekla, da smo se imeli tako super, da nisem imela časa pogledati na uro. Mati me je najbrž razumela, saj ni je rekla, naj se slečem in grem spat. Drugi dan, ko sva se z očetom pozdravila, me je vprašal, kdaj sem prišla domov. Mati, ki je stala za mano, je rekla: "Ob pol enajstih". Pogledali sva se in se nasmejali druga drugimi. Mati mi je rekla na uho: "Saj ven, kako čas drvi".

Karmen KOLARIČ, 8.a

OČETOVO DELO

Moj oče je po poklicu elektroinstalater. Zaposlen je v podjetju IMP, ki je kratica za: industrija, montaža, proizvodnja. Dela v elektro delavnici v Ptuj. V njej izdeluje lelektro omarice različne velikosti. Ko dokonča omaro, jo pošlje naročniku. To delo opravlja z veseljen.

Mitja KRAJNC, 4.b

MOJA PRIJATELJICA

ak človek ina prijatelja, kateremu zaupa in mu v stiski tudi pomaga. letnega dne smo se odpravili na morje v Porč. Ko smo prispeli, smo odšli pogledat obalo. Drugo jutro, ko smo se kopali, sem se seznanila z Majo. Bila je visoka in inela je lepo polt. Zvečer sva se dobili obali in odšli v mesto na sladoled. Pihal je veter in njeni temni lasje so se poigravali z njim.

oznali sva mnogo prijateljev in nekega dne smo se odpeljali s čolnom staremu ribiču, ki nam je pripovedoval zgodbe. Ko so najini prijatelji šli, sva sse odločili, da bova sami odšli k ribiču. Ko sva že nekaj sa hodili, sva spoznali, da sva zašli. Maja je bila zelo prestrašena je začela jikati. Nekaj časa sva sedeli na obali in čakali, če bi učajno kdo prišel k obali. Zvečer, ko je sonce že zahajalo, se je ikazal star ribič in naju vzal s seboj. Doma je bila Maja tepena in naslednje jutro ni bilo na plažo. Popoldan je prišla k meni in odni sva se sprehajat. Bila je zelo umirjena, njen glas je bil otožen. ipovedovala mi je o svojem očetu, ki jo pretepa in ves denar zapije igostilni. Njena mati je bila že dolgo bolna in ni mogla več hoditi. čkrat se je zgodilo, da niso imeli doma kaj jesti. Zaradi tega so rli tudi njeni trije bratje. Naslednji dan je njena mati umrla. Tisti n smo odhajali domov, a še prej sem šla k Maji, se poslovila in ji rekla sožalje. Ko smo se vozili, sem bila ves čas zanišljena. Mislila m, kaj bi storila, če bi se meni zgodilo kaj takega. Zvečer dolgo ni m zaspala, nislil so mi odplavale na morje. je nisen videla nikoli več.

Cilka VUČAK, 7.a

T A R I

ma inam psa po imenu Tari. Moj pes je hud, zato je na verigi. Enkrat dan mu nesen vodo in jesti. K^o me vidi, kako mu nesen hrano, se že lizuje okrog gobčka in miga z repon. Ko se najc, je žejen, zato gre t vodo. Če ga okregan, se čisto potuhne. Zelo rad se igra z žogico z mano. Ko pa se dobrika, skoči v zrak in naha z repon.

Janja ROZMAN, 3.a

MUCA MACA

Moji mucii je ime Maca. Našel sem jo na njivi. Moja mačka je črne barve. Najraje ima ribe. Ko ati pere avto, je stalno poleg njega. Preden grem v šolo, ji dam hrano. Ko pridem iz šole, me čaka pred vrati. Skupaj se igrava na travi. Moja Maca bo imela mlade. Rada se igra z volno. Igra se tudi s sosedovini psi. Ko sem šel v kolonijo, me je zelo pogrešala. Ko sem prišel z morja, me je imela zelo rada. Cela družina jo ima rada.

Gregor TKALEC, 2.a

HRČEK LUKA

Mojemu hrčku je ime Luka. Je rjave barve, priden in rad je. Rad tudi pleza in se vrti na kolesu. Je zelo vesel, ko me vidi. Rad se pase po travi. Hrček ima na vsaki strani vrečo, da si za nekaj časa pospravi hrano. S saničko Maco se veliko igrata in uganjata norčije. Hrčka imam zelo rad.

Jernej Sagadin, 2.a

ČE PASEŠ MULO

Zelo rada plešem. Če bi zamudila kakšen šolski ples, bi bila to zane katastrofa.

Zvedela sem, da bodo čez en teden priredili šolski ples v prosvetni dvorani v Hajdini. Za vsak primer sem še isti dan vprašala mamo, če se ga bom lahko udeležila. Mama je rekla, da je to odvisno od nene. Cel teden sem se pripravljala. Pri pouku sem raznišljala, kako se bom oblekla, kakšno pričesko si bom uredila. Cel teden sem bila pridna. Pripravljena sem bila za vsako delo. Napočil je petek, ta dan smo imeli ples. Vesela sem stekla iz šole. Doma sem si dvakrat oprala glavo, se oprhala in si uredila pričesko. Bila sem prepričana, da ne bo mama pustila. Toda uštela sem se. Ko sem se že odpravljala, me je mama vparašala, kam grem. Odgovorila sem ji, da grem na ples. "Na kakšen ples?" je vprašala. Šele tedaj sem ugotovila, da je slabo volje. Rekla mi je, naj raje počistim kopalnico. S solzami v očeh sem vzela vedro in odšla v kopalnico. Naenkrat je v meni vse prekipelo. Stekla sem v svojo sobo (po poti prevrnila vedro), s treskom zaloputnila vrata, zarila glavo v blazino, krčevito stisnila pesti in začela ihteti. Mama, ki je slišala hrup, je prihitela v mojo sobo. Rekla mi je, naj izgina v 16. stoletje pred našim štetjem. Mama ne je začela miriti. Ker nikakor nisem mogla zadržati joka, je sklenila, da ne bo pustila na ples. Ko mi je to povedala, sem bila prepričana, da sem najsrečnejši otrok na svetu. Vesela sem jo objela. V petih minutah sem se oblekla in odhitela na ples. Mislin, da se mi je splačalo pasti mulo.

Petra KAMPL, 8.b

LEPA VIDA DANAŠNJIH DNI

našnja lepa Vida je drugačna od tiste iz ljudske balade. Malokatera pusti otroka za stalno in kratko malo pozabi nanj.

imaš otroka, ga vse življenje spremljaš s svojo ljubeznijo. Začne s prvini leti, ko ta otrok lepega dne izgovori besedo mama. Z navšenjem ga objameš in poljubiš. Tako se razvija naprej. Vsak novi dan zanima, kaj ti bo tvoj malček pokazal novega. Razvije se v šolarja. Upaj se veseliš njegovega odhoda v šolo. Že prvi dan jokaje odhaja šolo. Odpraviš se v službo, toda ves dan si nestrpna. "Ali joka, ali ni kaj zgodilo?" Take in podobne misli ti rojijo po glavi. Komaj kaš, da je delavnik končan. Z veseljem se odpraviš domov, kajti pričana si, da ti že gre naproti. Tako se tudi zgodi. Spet ga objameš poljubiš. Z vneno ti začne pripovedovati, kaj vse je doživel. Pozor - ga poslušaj in se mu snejiš. Toda večji postaja, večje skrbi se z in. Začne se grdo obnašati proti tebi, pove ti marsikatero grdo besedo, ne ljubi se mu učiti in še in še. Toda vse to "požreš", kajti veš, je to tvoj otrok. Otrok, ki si ga vzgojil z lastnimi močmi in še ga gajaš. Zato marsikdaj zaradi njega potочиš grenke solze. Toda še dno ga ljubiš.

ko lahko razberemo, kakšna je današnja lepa Vida. Popustljiva, dobročna, prijazna, ljubezniva, skratka nudi ti vse, kar najbolj potrebuješ. Pustila in odšla za stalno pa ne bi za nobeno ceno. Zato smo srečni.

Vesna HREN, 8.b

L E T O 2000

utraj se zbudim in hočem pogledati skozi okno, toda najprej moram pritiskati na stekleni gumb, da okno sploh postane prozorno. Ponislin, ko lepo je bilo včasih, ko ni bilo vse avtomatsko in na gumbe in ne zjutraj prebudilo sonce. Danes ne prebudi ura s piskajočim glasom, soba je kljub belemu dnevu temna kot ponoči. Ko pogledam skozi okno, sploh ni več, ampak se po nestu premikajo le goste negle in po taku letajo nekakšni leteči krožniki, v njih pa ljudje, ki hitijo v službo. Vsi inajo resne obraze, nobeden ni nasmejan, niti zaspan, kot tudi oni bili na gumbe.

sobe zaslišim jok in ven, da se je zbudila hčerka, stara pet mesecev, lino bitje na ten svetu, ki ga še inam rada, kajti v njen je le še nekaj življenja. Pohitim k njej, toda spet se srečam z mnogimi gumbi, ki jih moram pritiskati, da pridem do nje. Vzamen jo v naročje in jo popljujem, nahranim, unijem in previjem, pri čemer me spet spremlja vrsta avtomatskih zadev. Te stvari sem tako zasovražila, da komaj čakam, da me prebudi še noč in se odpeljem na vikend, kjer na srečo še nimam nič avtomatskega. Včasih ponislin, kako rada bi bila spet najhna deklica v sončni deželi, kakršna je bila tukaj nekoč. Ko se noč zbudi, me ljubeznivo pozdravi in poljubi. Vidim, da je tudi v njen še nekaj živ-

ljenja. Presrečna sem, ko vidim, da je v naši družini še nekaj toplino. Stopim v kuhinjo, da nam pripravim zajtrk. Vendar to opravijo namesto mene razne čudne naprave. Take naprave me sprenljajo ves dan. Življenje se je res moderniziralo. Kaj pa naše zdravje? Življenje je pusto, povsot sprenljajo stroji. Včasih si lahko šel s prijateljem na klepet, dan se lahko pogovarjaš s strojem.

Kaj bo, če bo še naprej tako?

Vesna SLAMERŠEK, 8.a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je pupa. Pupo vozim z vozičkom. Ko pride iz šole s pupo v naročju gledam televizijo. Potem grem na dvorišče in pupa počiva. Ko je že večer, grem v kopalnico. Tam se unijem in grem spat. Tudi pupa spi. Zjutraj vstanem, se oblačem in grem zajtrkovat. Po zajtrku se igran s pupo.

Janja BRAČKO, 1.a

M O J D E D E K

Mojemu dedku je ime Stanko. Stanuje v Gerečji vasi. Je srednje postave, ima črne lase, rjave oči in se lepo oblači. Je ljubitelj živali. Doma goji zajce in kokoši. Najraje hodi ribarit. V prostem času ponaga nani pri delu in se rad suče okoli štedilnika. Po kosilu pa igra karte. Večkrat ponaga svojim bratom in sestram pri delu. V službi je bil v Mariboru v Tovarni avtomobilov. Star je petinšestdeset let. Rad hodi v gozd po gobe. Kadar ni zaposlen, gleda televizijo in bere Večer. Včasih zraven televizije tudi zaspi. Pogosto kolesari in hodi s kužkom na sprehod.

Dedka bom vedno imela rada in ga spoštovala, saj mi je naredil veliko stvari in me veliko naučil.

Mojca POŽGAN, 4.a

POGOVOR Z MOJIM PREDNIKOM

Nekega dne sva se z bratrancem igrala. Dogovorila sva se, da bova izkopala zaklad. Začela sva kopati. Čez kakšno uro je bratranec vzkliknil. Pritekel sem k njegovi luknji in ostrnel. Bila je skrinjica. Izkopala sva jo do konca. Vzela sva jo ven in jo občudovala.

Previdno sva jo odprla. V njej je bila ura iz srednjega veka. Lepo je bila okrašena; na sredini, pod kazalci, je bila številnica. Takoj sva ugotovila, da nastavljena številka pomeni leto. Bratranec Ivo je začel premikati številke. Ustavil se je na letu 1848. Pritisnil je na tipko, ki je bila na uri. Naenkrat se je začelo z nama nekaj dogajati.

la sva tako lahka, da sva lahko plavala po zraku. Okolje se je naen-
at spremenilo. Padla sva na tla. Znašla sva se v neki votlini. Ivo je
vedno stiskal v roki uro. Zelo težko sva vstala, saj naju je vse bo-
lo. Začela sva iskati izhod. Na eni izmed sten je bila špranja. S te-
vo sva se splazila skozno. Okolje je bilo lepo zeleno. Ni bilo nobenih
varn. Tik nad nama se je vzpenjal grad. Na gradu je nekdo poklical
ražo. Zaslišala sva topot stoterih konj. Pognala sva se po pobočju
vzdol proti mostu na reki. Ker je bil most zastražen, sva reko prepla-
la. Tok naju je zanesel proti sredini. A kljub nočnemu toku sva reko
eplavala. Malo sva si odpočila. Spet sva začela bežati. Nalotela sva
pot. Pot naju je pripeljala v vas. Skrila sva se na nek senik, kjer
a zaspala kot ubita. Zjutraj sva se z gospodarjevo pomočjo zbudila.
bil videti prijazen. Spraševal naju je, kdo sva, od kod sva, kam
leva. Povedala sva mu, kako se piševa. Povedal nama je, da se tudi on
če tako. Vprašal sen ga, kako mu je ine. Povedal ni je ine, ki sen ga
i koč kot otrok prebral na grobu. Pomislil sen, da bi lahko bil ta člo-
sk najin prapradedek. Vprašal sen ga, če je njegovemu sinu ine Aljaž.
žak se je začudil in ne vprašal, kako to vem. Povedal sen mu, da je on
jin prapradedek. Nato sen mu še razložil, kako sva prišla sen. Z Ivon
a ga vprašala, kje sno. Povedal nama je, da je tlačan. Pokazal nama
na grad. Rekel je, da je to ptujski grad. Povedala sva mu vse, kako
vse izgledalo čez kakšnih sto let. Pravila sva mu o vojnah, o izunih.
kel nama je, da vsega tega tukaj ni. V tistem času sva ostala še en
n. Potem sva uro nastavila na leto 1991 in pritislila na gumb. Naen-
at sva se znašla ob nestu, kjer sva izkopala uro. Ura je medtem izgi-
la. Potem sva tekla k babici in ji vse povedala. Seveda nama ni ver-
la.

lostna sva odšla donov. Dogovorila sva se, da tega ne bova nikomur
avila, ker nama ne bodo verjeli.

Gorazd DOBNIK, 8.a

TEMNA NOČ

Tema, tema noč,
o prosin, prosin, daj mi noč!
Daj mi noč, da mu povem,
da nisliti nanj še zdaj ne snen.

Rada ga iman,
a kaj, ko to težko priznan.
Res je, da si želim njegov pogled,
njegov pogled, njegov nasneh.

Kakor sonce pogled je tvoj,
zato pokloni mi ga ljubo moj.
Kakor zarja nasneh je tvoj,
zato podari mi ga ljubi moj.

Odšel si dragi,
odnesel mi nasneh
in odnesel mi pogled.
Vzela te je tema noč,
vzela mi je nojo noč.

Tema, pretema noč,
vrni ga nazaj.
Vrni mi njegov pogled,
vrni mi njegov nasneh.

ZVEZDE

Strnim skozi okno
in gledam v zvezde.
Gledam v zvezde
in mislim nate.

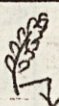

Po licih mi polzijo solze,
saj ven, da ti si v objemu druge
in tvoje misli so zdaj meni tuje.

Bil si iskrica v mojem srcu,
iskra v mojem upanju.
Bili so dnevi ljubezni,
bile so mnoge neprespane noči.

Minili so dnevi, minile noči.

Mojca PETROVIČ, 7.a

MESTO V ŠPANIJI	Ž. IME	1. VOKAL	9. ČRKA	3. VOKAL	SESTAVIL JOŽI STEINER S.B.	16. ČRKA	PREBIV TROJAN	SAMO= GLAS= NIK
JAPONSKI ČASOPIS					M.IME OSEBNI ZAJMEK			
DO, RE, MI, FA, SO, LA, TI, DO		Ž. IME	DANI EKART	4.VOKAL 		18. ČRKA		VREDNO= STNI PAPIR
MESTO V NIGERJI						PRI DUŠIK		
FILMSKA DRUŽBA					JGjo 4. VOKAL			
Ž. IME			PISANE PAPIGE	16.ČRKA ZRAK (LATINSKO)		ANA NOSAN RDEČA (PO NEMSKO)		
NEDA AMBROŽ		2. ENAKI ČRKI OTO TOMŠIČ			ROBI NIKOLIČ			NAJDIHOVA IZ HAJDUKE
21. ČRKA		OSVEŽ. PIJACE DUŠIK			OTO CERAR 3.VOKAL			50= GLAS= NIK
ČREVENI KATAR								

			POLJSKI ZGODO- VINAR	KOSILO	MAJUSI SENČNIK	EDI BOHORIC	ITALIJ. MESTO	
		MESTO OB MORJU GORAZD EMERŠIČ						REVEŽ
		KRAJ V PUŠČAVI KALAHARI						
		CH ₃ -O-CH ₃ SLOVENSKI BARITON= IST				OSEBNI ZAJMEK		
DUŠIK						TRAINER JUGOSLOV. NOGOMET. REPUBLIKE SRBIJE	18.ČRKA	
VSE V REDU			SAMO= GLAS= NIK	ZORAN ORNIK NOVI SAD			VOKAL	
TRAVNA= TA BAVAN							14.ČRKA VALJEVO	
LANTAN			SLADEK SADEŽ					
INAUER STOJAN			SESTAVIL JOŽI STEINER		POLSKA RASTLI= NA			

	IZRASTEK HRVAŠKI NA GLAVI	SLIKAR (STOJAN)	DVE ENAKI ČRKI	OGLIJK	KALIJ	EMA MOHO- RIČ	JAPON PRISTA- NIŠČE	
KRALJ PRI BRAUSLJ)								CENEN GRADBNJ KAMEN ITALIJI
PISANE PAPIGE					KONEC SAH. GRE			
SARA = JEVO			5. SA = MOGLAS- NIK	OGLIJK SLOV. PESNIK (SREČKO)		HILDA ROZMAN		
	M. IME MAJHNE ZVEZDICE NEPREMIC					2. ENAKI ČRKI 10. ČRKA		
ALES IVANČIČ			OS. ZAIMEK				23. ČRKA NIKALNICA	
SANJI CAFUTA			SANDRA EMERŠIČ			NIKAL- NICA		
KAZALNI ZAIMEK			DVA SAMOGLA- SNIKA 5 ČRKA			IME ČRKE R SLADEK SADEŽ		
6. ČRKA	DANI VASOVIČ Z. IME				1 ČRKA 14 ČRKA		21. ČRKA	
RENJI			AVSTR. SMUČAR ŽOGA Z IGRIŠČA				10. ČRKA	
PODOLGO- VAT KROŽNIK					1. ČRKA ORNIK MILAN		15 ČRKA M. IME	
3 SAMO = GLAS- NIKI				OS ZAIMEK ALUMINI				Z. IME
5. ČRKA	Z. IMENA OSTAVI!							
IVA STOŠIČ			13. ČRKA Z. IME		SLADKI RIBA			
	TO NE EKART 15. ČRKA			DVA SAMO = GLAS- NIKA	ROBI LONČAR- IČ	REPIC SIMON	1. ČRKA DVE ENAKI ČRKI	
FRANC PLESA- LEC								15. ČRKA
	NEMSKI FILOZOF							

S M E H V Š O L S K I H K L O P E H

DOBROSRČNOST

- Tovarišica, prinesel sem van tri jabolka.
- Hvala, eno bom vzela, drugi dve pa kar ti obdrži.
- Ne, tovarišica, vzamite vse tri.
- Zakaj?
- Eno mi je padlo v lužo, pa ne ven katere.

PRI SPOZNAVANJU DRUŽBE

Boštjan: V Makedoniji kopljejo industrijsko rastlino lan.

Tanja: Lan posušijo, namakajo, zopet posušijo; to ponovijo nekajkrat in iz njega dobijo statve.

Karmen: Iz lani so izdelovali pladnje.

Sašo: V Makedoniji pridelujejo riž, pšenico, vee in druga žita.

PRI BIOLOGIJI

Tovarišica: Kaj veš o pticah?

- Iz jaja se izležejo ličinke, pokrite so z dlako, jajca skotijo sanice.

O netopirju so ugotovili:

- Sanica znese enega mladiča.

PRI NEMŠČINI

T: S kolikimi leti si začel hoditi v šolo?

J: Ob sednih!

T: Kdaj poslušáš glasno glasbo?

M: Vedno ko sem stara 12 let.

GRADBENA MEHANIZACIJA - KOMPRESORSKE USLUGE Rajko CARTL, Zg. Hajdina

PRODAJALNA "JOŽI" Milica GAJŠEK, Hajdoše 3

SNACK BAR Marija KAMPL, Slovenja vas

GOSTILNA "ČELAN" Anica ČELAN, Slovenja vas

BIFE "MAJA" Stanko KOROŠEC, Zg. Hajdina

VILJEMŠ Vili GEREČNIK, Zg. Hajdina

AVTOSERVIS Ivan KIRBIŠ, Slovenja vas

AVTOPREVOZNIŠTVO Ivan ZUPANIČ, Skorba

INSTALATERSTVO Janko Gabrovec, Hajdoše

ELEKTROINSTALATERSTVO Danilo PAPEŽ, Hajdoše

GOSTILNA "KOŠTOMAJ" Milan KOŠTOMAJ, Skorba

GOSTILNA "ROŠKAR" Radislava ROŠKAR, Hajdoše

GOSTILNA "KORENJAK" Miroslava KORENJAK, Skorba

MARKET "ŠPARAVČEK" TRAVNIKAR DANICA Sp. Hajdina 77

KOGEJ DANICA cvetličarna "SPOMINČICA" Zg. Hajdina

LIKOVNE OZDELKE SO IZDELALI

- naslovna stran - POD DEŽNIKOM - Darja Angel 5.a
1. CVEČOČA VIJA -- grafika št. 1 - Snežana Matič 7.a.
 2. ČEŠNJE -- Mateja Kosar 6.b.
 3. HIŠA -- Vanja Kampl 6.b.
 4. ŠMARNICE -- Mateja Verdenik 5.a.
 5. MUCA -- Tanja Horvat 5.a.
 6. MOJA PRIJATELJICA - Tanja Horvat 5.a.
 7. PLEZANJE NA DREVO - Leonida Ladinek 7.a.
 8. JAGODE -- Anja Brodnjak 5.b.
 9. VRČ -- Brodnjak Aleksandra
 10. KURENT -- Slameršek Andreja 5.b.

Izdala in založila: OŠ HAJDINA

Likovno opremila: ROMANA KISELJAK

Tiskanje naslovnice in vezava: PP PE TISKARNA PTUJ

Uredila: ROZINA ŠIROVNIK

Šolsko leto: 1990/91

Naklada: 150

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1991

KNJIZNICA IVANA POTROGA PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

6002159,1

COBISS